రాజ్యం ఆడిన నాటకం

"మీకో శుభవార్త తెచ్చాను"

"ఏమిటది?"

"ఊహూఁ... చెప్పను"

"చెబుదూ"

"ఊహూఁ"

తల అడ్డంగా వూపింది. నవ్వుతూ, కొంటెగా నా కళ్ళలోకి చూస్తూ అంది:

"చెబితే నాకేమిస్తారు?"

"అబ్బ! చంపక చెబుదూ!"

ప్రాధేయపడ్డాను. కాని, పెంకెఘటం వింటేనా?

"నా కేమిస్తారో ముందు చెప్పండి"

"ఏం కావాలి?"

"మీకే తెలియాలి"

"ఆఁ... ఐతే చెప్పనా?"

"ఊఁ..."

"కోప్పడవుకదూ?"

"ఊఁ-హూఁ..."

తల అడ్డంగా తిప్పింది. కాని, ఏం చెబుతానో అని ఆతృతతో నా వేపు చూడక పోలేదు.

"ఒతియ్యని ముద్దు!"

ఆవిడ ఎగిరి గంతేసింది. ఆవిడముఖంలో చిరుకోపం చిందులు తొక్కింది.

"ఇస్! అదేం మాటలు? ఎవరన్నా వింటే నవ్విపోతారు. నేను నేడో రేపో పసుపుబట్టలతో పెళ్ళిపీట నలంకరించబోతున్నాను. ఇక మీరలాంటి మాటలంటే కావుండదు సుమండీ!"

నాకంతా అయోమయంగా వుంది. ఆవిడేమి చెబుతోందో అర్థం చేసుకునే స్థితిలో లేను.

"ఏమిటి రాజా నీవంటున్నది?"

ఆత్రంగానే అడిగాను.

చేతులు వెనక్కి కట్టి, చెవి టివాడికి చెప్తున్నట్టు, నొక్కి నొక్కి చెబుతోంది:

"నేను - పెళ్ళి చేసుకో బోతున్నాను - అని"

"నిజంగానా రాజా?"

ఆవిడ ముఖం అదోలా పెట్టి,

"ఛీ, అబద్ధం......"

"ఏమిటి రాజా?......నన్నేడిపించకు.. నిజం చెప్పు"

రెండు చేతులూ పట్టుకుని, ప్రాధేయ పూర్వకంగా అడిగాను. ఆమెకు నామీద జాలేసింది కాబోలు!

"నిజం చెబితే నమ్మరుగా మరి!"

"ఐతే, నిజమేనంటావా?"

"నిజం! - నిజం! - నిజం!"

"వేళాకోళ మాడుతున్నావ్"

"ఇన్వి టేషన్ అందుకునే నమ్మరు లెండి."

ఇక నమ్మక తప్పిందికాదు. అయినా, రాజ్యం యిందులో అబద్ధమాడాలిసిన అగత్యంకూడా లేదు. నాగుండెల్లో రాయి బడ్డట్టయింది. నా కాళ్ళకింది భూమి గిర గిరా తిరుగుతోన్నట్టనిపించింది.

"ఇదేనా రాజూ, నీవు నాకు వినిపిస్తానన్న శుభవార్త?"

"అవును, ఏం?... నేను పెళ్ళాడ్డం మీకిష్టంలేదా?"

ఆవిడ అదోలా ముఖంబెట్టి, వింతగా నా ముఖంలోకి గుచ్చి చూస్తూ, ప్రశ్నించింది. ఆవిడ వాలకం నాకేమీ అర్థంగాలేదు. అయితే ఆవిడ నన్ను ప్రేమించడంలేదా?- నేనావిణ్ణి తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నానేమో! - ఆవిడకు నేనేమని జవాబు చెప్పను? - నేనామెను ప్రేమిస్తున్నానని ఎలా చెప్పను? చెబితే ఆవిడేమను కుంటుంది?

నా యాశలన్నీ అడియాసలు కావలసిందేనా? ఇన్నాళ్ళుగా నేను కట్టుకున్న గాలి మేడలన్నీ వొక్కసారిగా కూలిపోవలసిందేనా?

అయినా, ఆవిడ నాతో ఎందుకలా ప్రవర్తించాలి?.. సోషల్ గా ప్రవర్తించినంతమాత్రాన, స్నేహభావంతో మెలిగినంత మాత్రాన ఆడదాన్నలా అపార్థం చేసుకోవడం నాదే తప్పేమో!

"నన్ను పరీక్షిస్తున్నావా? - రాజూ!"

నా హృదయ కుహరంలోంచి వెలువడిన యీ మాటల్లోని ఆవేదన ఆమెకర్థమై యుండకపోదు.

ఆవిడ కిలకిలా నవ్వింది.

"ఈమధ్య కవిత్వం గూడా నేర్చుకుంటున్నారల్లే వుందే?"

వాల్జాపులతో నాహృదయాన్ని తూట్లు పొడిచేస్తోంది. ఇక భరించలేకపోయాను.

"రాజూ! నిజం చెప్పు! నీవు నన్ను ప్రేమించడంలేదూ?"

నా ఆవేదనన్న అర్థం చేసుకునివుంటుంది. నామీద జాలిపడివుంటుంది! నన్నిక యేడిపించదలుచుకోలేదు. అందుకనే ఆవిడ తల వాల్చేసింది. కాలి బొటనవ్రేలితో నేల మీద గీస్తూ, ముంచుకొచ్చిన సిగ్గుతో, సన్నగా అంది:

"లేదని ఎవరన్నారు?"

"నిజంగానా రాజూ!"

ఆత్రంతో రెండు చేతులూ జవిరి పట్టుకున్నాను.

"మరి, యీ పెళ్ళికెలా వొప్పుకున్నావ్?"

"వొప్పుకోక యేం చెయ్యమన్నారు?"

నాకళ్ళల్లోకిచూస్తూ ప్రశ్నించింది. నిజంగా మరొకప్పుడయితే అలాంటి ప్రశ్నకు నవ్వి వుండేవాణ్ణి.

"నాకిష్టంలేదని చెప్పలేకపోయ్యావా?"

"చెబితే ఆగిపోతుందా?"

"అలా అని, జీవితాన్ని దుఃఖ భాజనం చేసుకుంటావా?"

"గత్యంతరం?"

"ఆలోచిస్తే గత్యంతరమే లేకపోలేదు"

"అయితే అదేదో మీరే ఆలోచిద్దురూ"

అతి నిర్లక్ష్యంగా, తనకేమీ పట్టనట్టే, భారమంతా నామీద వేసింది. ఆలోచించాను. మనసుకో ఆలోచన మెరపులా తట్టింది.

"నేనేం చెబితే అది చేస్తావా?"

"తప్పకండా"

"తప్పితే?"

"మీకెందుకా అనుమానం?"

"వెంటనే అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోవాలి"

"ఎక్కడికి?"

"ఎక్కడికేనా? యీ పాడు మూకకి అంతుపట్టని చోటుకి"

"అంటే?"

"కన్ను గానని దేశానికి"

"ఇల్లాగే?"

"ఏం?-భయమేస్తుందా?"

"అబ్బే! అందుగ్గాదు"

"మరి?"

"ఆఁ... వూరికే అడిగాను"

"సిద్ధమేనా?"

"రెడీ!"

కట్టుబట్టల్తోనే, బయల్దేరాం రైల్వే స్టేషన్‌కి. కలకత్తా మెయిలు రావడానికి పావుగంటవుంది. టిక్కెట్లిస్తున్నారు. అప్పటికిగాని జ్ఞాపకంరాలేదు. పర్సులో రూపాయిన్నరకంటే ఎక్కువ లేదన్న సంగతి. తీరా యిప్పుడేం చెయ్యాలో తోచిందికాదు. నా యవస్థనంతా గమనిస్తోన్న రాజ్యం తన హేండ్‌బ్యాగ్ లోంచి రెండు టిక్కెట్లు పైకితీసి చూపుతూ,

"ప్రొద్దుటే కొనిపెట్టాను, సీట్లు రిజర్వు కూడా చేయించాను. నేరుగా కలకత్తాకే.."

అంటోంటే నా కాశ్చర్యం వేసింది. రాజ్యం మా ప్రయాణాన్ని ముందే స్థిరపరచింది. తన నిశ్చితాన్నే నా చేత చెప్పించడానికి యింత నాటకం ఆడింది. రాజ్యం ప్రయాణానికి సిద్ధమయ్యే వొచ్చింది. దారి కర్చులకూ - నెల బత్తానికి సరిపడే డబ్బుకూడా తెచ్చింది.

మొత్తానికి రాజ్యం చాలా గమ్మత్తయిన పిల్ల. ఎప్పుడూ హుషారుగా లేడిపిల్లలా, గంతులేస్తూ, నవ్వుతూ, ఛలోక్తులు దొర్లిస్తూ మాట్లాడుతుంది. ఆవిణ్ణి అర్థంచేసుకోవడం బహు కష్టం. కొమ్ములు తిరిగిన మన స్త్రీ శాస్త్రవేత్తలకే అంతుపట్టని మనిషి. మాటకారి. తలపెట్టిన కార్యాన్ని కొనసాగించగలననే ఆత్మవిశ్వాసం, కార్యదీక్షవున్న పిల్ల. ఆవిడ అనుకుంటే మనిషిని యేడిపించాగలదు. నవ్వించాగలదు.

ప్రప్రథమంగా ఆవిడతో నాకు పరిచయమైంది బస్సులో. ఎవరో అమ్మాయి, పచ్చగా, వొడ్డూ పొడుగ్గా, వాలుజడ వేసుకుని, సన్నని రక్తవర్ణం చీరె, అదే రంగు చోళీ తొడుక్కుని, ఓచేత్తో పుస్తకాలూ, మరోచేత్తో చీరకుచ్చెళ్ళూ పట్టుకుని నుంచుంది. జనం కిటకిటలాడుతున్నారు. నుంచునేందుకయినా చోటులేదు. బస్సు కదిలితే ఆవిడ పడుతుంది. సరిగ్గా నామీదే పడుతుంది. మగాడయితే ఎలాగో సాము చెయ్యగలడు. కాని, అబల!...అంచేత, నేను లేచి నుంచుని, ఆవిణ్ణి ఆ స్థలంలో కూచోమన్నాను. ఆవిడ కృతజ్ఞతతో నా వేపు చూచి, చిరునవ్వు చిలికి, కూచుంది. బస్సు కదిలింది.

నేను దిగినచోటే ఆవిడకూడా దిగిపోయింది. గోష్ఠా మలుప్రవరకూ నడిచి [illegible] పోయాం.

"మరి యీ పెళ్లి కెగావొస్తున్నావ్ ?"
"వొప్పుకోక యేం చెయ్యమన్నారు ?"

రోజూ యిలాగే జరిగేది. బస్సు [illegible] యెక్కడంతో ఆవిడ చిలిపికళ్ళు నాకో[illegible] (అవును నాకోసమే) వెతుకులాడేవి. నేను కంటబడగానే సిగ్గుతో, [illegible] పోయేవి. ఆ మధురక్షణాలకో [illegible] తెన్నులు కాస్తోన్న నేను, లేచి నుంచుని, ఆవిడకి సీటు ఆఫర్ చేసేవాణ్ణి. ఆవిడ సిగ్గుతో తల వాల్చేసేది.

[illegible] చెంపల్నీ - కెంపులమీద [illegible] శృంగారాలజల్లునీ - అందమయిన [illegible] - [illegible] భుజాలనీ చూస్తూ నుంచుండిపోయేవాణ్ణి.

ఎప్పుడైనా ఆవిడ కనిపించకపోతే నా [illegible] ఆరాటపడేది.

[illegible]చాలని, ఆవిడతో మాట్లాడాలని, [illegible] ఉబలాటపడేది. కాని సమయమూ సందర్భమూ కలిసిరాలేదు.

[illegible] మామూలుగానే యిద్దరం బస్సు

రాజ్యం ఆడిన నాటకం

దిగాం. ఆవిడ ముందు నడుస్తోంది. నేను వెనకాలే నడుస్తున్నాను. ఆవిడ చటుక్కున వెనక్కి తిరిగింది. ఆవిడ చిన్ని నడుమునీ, హంసగమనాన్నీ వర్ణిస్తోన్న నన్ను చూచి, కసుక్కున నవ్వి చటుక్కున ముఖం తిప్పేసుకుంది. నేను లజ్జతో కృంగిపోయాను.

నాలుగడుగులు వేసేసరికి ఆవిడ చేతిలోంచి చేరుమాలు జారిక్రిందబడింది. వొంగి అందుకున్నాను. ఆవిడ నడుస్తోంది. పిలిచాను. చేతిలోని రుమాలుని ఆవిడకందించాను. ఆవిడ సన్నగా నవ్వుతూ, అందుకుని, కృతజ్ఞత చెప్పింది. దొరికిన తరుణాన్ని వృధాపోనివ్వకండా మాటకలేశాను. రోడ్డు మలుపువరకూ అవీ-యివీ మాట్లాడుతూ వెళ్ళాం. ఆవిడ నాదగ్గర సెలవు తీసుకుని చీలిపోయింది.

రోజూ ఇలాగే, రోడ్డు మలుపువరకూ అవీ-ఇవీ మాట్లాడుతూ కలిసే వెళ్ళే వాళ్ళం. ఆవిడ మాట్లాడుతున్నంతసేపూ యే స్వర్గధామంలోనో—యే పుష్పసౌరభంలోనో తేలిపోతున్నట్టనిపించేది.

మా హృదయాలు సన్నిహిత సంబంధాన్ని పెంచుకున్నాయ్. ఒకరి కోసం వొకరుపుట్టినట్టు—ఒకరి సమక్షంలో వొకరు వుండడమే న్యాయమైనట్టూ అనిపించేది. అప్పుడప్పుడూ మేము—పార్కులోనో—సముద్రపుటొడ్డునో కలుసుకునే వాళ్ళం. సరదాగా కాలం వెళ్ళబుచ్చే వాళ్ళం. ఆవిడసాన్నిధ్యంలో గంటలు సెకండ్లకు మల్లే యెగిరిపోయేవి.

మొన్న రామ్మూర్తిగాడు స్టేషన్లో కనిపించి, చెప్పాడు: మా నాన్నగారు నాకెక్కడో మంచి సంబంధమే చూస్తున్నాట్ట. అయిన సంబంధమేనట. కట్నాలూ కానుకల విషయంలో కాస్త వెనకాముందు అవుతోందేగాని, లేకపోతే యీ పాటికి పెళ్ళే అయిపోయి వుండేదట. నేడో రేపో నాన్నగారి నుండి వుత్తరం కూడా రావొచ్చని చెప్పాడు. నాకు ముచ్చెమటలు పోసినయ్. నా యిష్టాయిష్టాలతో నిమిత్తంలేకుండానే నా పెళ్ళి నిశ్చయంచేస్తాడా? అనుకున్నాను. కాని, నాన్నగారు నిజంగా కర్కోటకుడు. తాబట్టిన కుందేటికి మూడే కాళ్లనే రకం. ఆయన్ని వొప్పించడం నా చేత కాదుగదా, చివరికి బ్రహ్మదేవుడి తరంకూడా కాదు. అంచేత, ఈ ప్రమాదం తప్పేదెలాగో తెలీక తికమక లాడుతున్నాను. అలాంటి పరిస్థితుల్లో రాజ్యం పెళ్ళివార్త నన్ను పిచ్చివాణ్ణిగా చేసిందంటే ఆశ్చర్యపడాల్సిన అవసరం వుండదు.

ఈ ప్రమాదాన్నుండి తప్పించుకోవాలంటే పలాయనం తప్ప గత్యంతరం కనిపించలేదు.

ఎలాగయితేనేం యిద్దరం మెయిల్లో పడ్డాం. మా ప్రోగ్రాం ప్రకారం కలకత్తా చేరగానే రిజిస్టరీ మేరేజి చేసుకోవడం, ఓ చిన్ని పోర్షన్ అద్దెకు తీసుకుని కాపురం పెటడం, ఆపై వుద్యోగప్రయత్నాలు చెయ్యడం క్రమంగా జరిగిపోయినై. నెల తిరక్కమునుపే, ఎలాగో తంటాలుపడి ఓ బ్యాంకులో గుమాస్తాగిరీ సంపాయించగలిగాను. ఆవిడ కూడా నలుగురిపిల్లలకు ట్యూషన్లు చెప్పి నాలుగురాళ్ళు గడిస్తోంది. మొత్తానికి మా జీవితనౌక సాఫీగానే సాగిపోతోందని చెప్పాలి.

ఒకనాడు ఎక్కణ్ణించో, నాకో వుత్తరం వొచ్చింది. ఆ దస్తూరీ చూసేసరికి గుండెలు జారిపోయినై. ఆ దస్తూరీ ఎవరిదో కాదు. మా నాన్నగారిదే. ఆత్రంతో వుత్తరంవిప్పి చదివాను. నాకాశ్చర్యం వేసింది. నా యిష్టం తెలుసుకోకండా పెళ్ళి ప్రయత్నాలు చేసినందుకు విచారపడుతున్నాడట. నేనేగనక, ఆ సమయంలో సాహసించకపోతే తనకుతానే తలవొంపులు తెచ్చిపెట్టుకోవలసిన గతి పట్టి వుండేదట. నాకు మాట్లాడిన అమ్మాయి సౌశీల్యం మంచిది కాదని తరువాతగాని తెలిసిందికాదట. చూస్తూ చూస్తూ రొంపిలో దిగబొయ్యి, దైవవశాత్తు తప్పించుకున్నందుకు సంతోషిస్తున్నారుట. మొత్తానికి నాన్నగారు తనుచేసిన పనికి పశ్చాత్తాప్పడుతున్నారు.

ఆవుత్తరంలో మరో విషయం కూడా వుంది. నేను రాసినవుత్తరాలన్నీ చేరాయిట. ఆ వుత్తరాల్లో వొక్కదాంట్లోనయినా విలాసం తెలుపకపోవడంచేత, ఎక్కడో వొకచోట సురక్షితంగా వున్నాడుకదా అని తృప్తిపడి వుండడంకంటే యేమీ చెయ్యలేక పోయారట.

ఈ విషయం నన్ను నిజంగా ఆశ్చర్యపెట్టింది. నేనేమిటి? వుత్తరాలు రాయడమేవిఁటి? అని. పోనీ, రాజ్యం రాసిందేమో అనుకోవడానికీ ఆ స్కారంలేదు. మానాన్నెవరో, వారివిలాసమేమిటో తెలీని రాజ్యం ఎలా రాస్తుంది...అసలు ఎందుకు రాస్తుంది?...

ఇంతలో, యెవరో నాకోసం వెతుక్కుంటూ వొచ్చారని, బయటకాచుకుని వున్నారనీ, ఆఫీస్‌బోయ్ వొచ్చిచెప్పాడు.

బస్తీ నుంచీ ట్రాన్స్‌ఫర్ అయివచ్చిన ఆయన, తన ఆఫీసులో హెడ్‌గుమాస్తాను పిలిపించి, "ఈ వూరు ఆరోగ్యమైనదేనా?" అని అడిగాడు.

"చాలా ఆరోగ్యమైనదండీ. అందులో సందేహం ఏమీ లేదు. చూడండి— నేను ఈ వూరికి వచ్చినప్పుడు నా తలమీద ఒక్క వెంట్రుకైనా లేదు. కూర్చోలేకపోయేవాణ్ణి; నిలబడలేకపోయేవాణ్ణి. అల్లాంటిది యిప్పుడు ఎల్లా వున్నానో చూడండి."

"అంటే మీరు యీవూరు ఎప్పుడు వచ్చారన్నమాట?"

"పుట్టిన వెంటనేనండీ!"

ఈ కన్నుగానని దేశంలో నాకోసం వెతుక్కుంటూ వొచ్చే అగత్యం యే ఆప్తుడికి పట్టిందో తెలుసుకోలేకపోయాను. వెళ్ళి చూద్దునుగదా. నాన్నగారు! నిజంగానే గుండెలు ఆగిపోయినై. వారి వుత్తరాన్ని జ్ఞాపకానికి తెచ్చుకొని, కాస్త ధైర్యం తెచ్చుకున్నాను.

ఆఫీసుకి అరదినం సెలవు రాసి నాన్నగారితో యింటికి బైలుదేరాను.

ఇద్దరం యిల్లు చేరుకున్నాం. లోపల రాజ్యం ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్నట్టు అలికిడయింది. ఆ రెండవ గొంతు ఎవరిదో మగాడి గొంతు కావడంచేత ఆశ్చర్యపడకండా వుండలేకపోయాను. అతగాడు మమ్మల్ని చూచి, ముఖ్యంగా నాన్నగారిని చూచి 'బిక్కమొహం వేశాడు. నాన్నగారెందుకో అతగాణ్ణిచూచి—"ఇక్కడికీ దాపురించావ్! ఇంకా ఎవడికొంప ముంచడానికి?" అని, తోకతొక్కిన త్రాచులా మండిపడ్డారు.

నాకిదంతా అగమ్యగోచరంగా వుంది. ఎవరీవ్యక్తి—ఎందుకొచ్చినట్టు?—నాన్నగారెందు కలాకోప్పడుతున్నారు?

రాజ్యం వేపు తిరిగి "ఏవిఁటిదంతా?"

అన్నట్టు చూచాను. రాజ్యం ముసి ముసి నవ్వులు నవ్వుతూ - "మా నాన్న గారు. నన్ను చూడ్డానికి వొచ్చారు" అని చెప్పి చెప్పడంతో నాన్నగారు చటుక్కున రాజ్యం వేపు తిరిగి ఆవిణ్ణి ఆపాద మస్తకం పరీక్షగా చూచి - "ఏమిటే? నువ్వా?" అని, నోరు తెరుచుకు నుంచుండిపోయారు.

ఆ నూతనవ్యక్తి తెచ్చుకున్న ధైర్యంతో, మానాన్నగారి నుద్దేశించి-"అవును బావా?" అని అందుకున్నాడు.

నాన్నగారి బోసి పెదాలమీద ఒక్క క్షణం చిరునవ్వు తాండవించింది. నావేపు తిరిగి "ఏమిట్రా నువు చేసింది?" అన్నట్టు చూశారు. రాజ్యంవేపుతిరిగి "ఏమే రాజూ, నువ్వేనటేమా వాణ్ణి లేపుకొచ్చింది?" అని చిలిపిగా నవ్వారు.

ఆ కొత్తవ్యక్తి (మామగారు) అందుకున్నాడు "లేదులే బావా! మనం పెళ్ళి చెయ్యడం వాళ్ళ కిష్టంలేక - వాళ్ళే చేసేసుకున్నారు. అయినా; యీకాల ప్పిల్లలకి మనమేవిటి చెయ్యడం" అని.

ఐతే నాకు నాన్నగారు మాట్టాడింది కూడా రాజ్యాన్నే నన్నమాట! భేష్-భలేగా పరిణమించింది మొత్తానికి - అనుకున్నాను.

కాని, నాన్నగారికీ, మామగారికీ వుత్తరాలు రాసి రప్పించిం దెవరో మాత్రం తేల లేదు.

రాజ్యం తప్పితే మరెవ్వరు చేస్తారు?- అయినా నాన్నగారి అడ్రసు రాజ్యానికేం తెలుసు?- తెలిసినా ఎందుకు రాస్తుంది?- పండంటి కాపురాన్ని బుగ్గిపాలు చెయ్యాలని తనెందుకు కోరుతుంది?- బహుశా, యీ రహస్యం తనకు ముందే తెలుసేమో!- తెలిస్తే యింత నాటకం ఆడాలిసిన అవసరం ఏమొచ్చింది? - అని ఆలోచించుకుంటూ కూచున్నాను.

రాజ్యం, ముసిముసినవ్వులు నవ్వుకొంటూ దొంగచూపులు చూస్తూ "ఏమిటి? ఆలోచిస్తున్నారు?" అని ప్రశ్నించింది.

"ఏమిటే నాటకమంతా?"

"ఏమో నాకేం తెలుసు?"

"తెలీదేం? పాపం..."

"అదేమిటండోయ్?"

"నిజం చెప్పు! మా నాన్నగారిని ఇంతకు పూర్వమే నీ వెరుగవ్!"

"ఎందు కెరుగను? నన్నడగడానికి, మా యింటికి అప్పుడప్పుడూ వొచ్చేవారు."

"అయితే వారి అడ్రసు నీకెలా తెలుసు?"

"మీ డైరీలోంచి..."

"వారు మా నాన్నగారేనని కూడా తెలుసన్న మాట."

"ఎందుకు తెలీదు? వారు మీ ఫొటో మా నాన్నగారికి చూపడానికి తెచ్చినప్పుడే తెలుసుకున్నాను."

"తెలిస్తే యీ నాటకమాడవలసిన అవసరం ఏమొచ్చింది?"

"మీ నాన్నగారడిగిన కట్నాలూ, కానుకలూ యిచ్చుకునే శక్తి మీ నాన్న గారికి లేదు."

"ఐతే?"

"మే మిచ్చుకోలేమని తెలిసి, మానాన్నగారే మన పెళ్ళికి అడ్డుపడొచ్చు."

"అందుకని?"

"ఈనాటక మాడాలిసొచ్చింది."

"ఏమిటీ?...అమ్మ దొంగా! ఎంతపని చేశావ్?" జవిరి పట్టుకోబోయాను, బాణానికి మల్లే తుర్రుమని దూసుకుపోయింది.

★

L. 228-50 TL